

„Pomagajte, pomagajte!“

Priletel je na dno brezdna in čudno — nič se ni udaril. Ozre se in pred sabo zagleda čudnega majhnega moža. Ves je bil rdeč, samo brado je imel belo, iz oči pa mu je švigal zelen plamen. Tine je hotel zbežati, a niso ga nesle noge; še z mesta se ni mogel geniti. Rdeči mož pa je stegnil kosmato roko po njem in ga hotel zagrabit. Tineta je obšla groza, in na vse grlo je zaklical:

„Pomagajte, pomagajte!“

V tem trenutku pa se je prebudil. Pri postelji so stali mamica s svečo v roki in ga tresli za ramo.

„Kaj pa ti je, otrok, da tako kričiš?“

„O mamica,“ je vzkliknil Tine ves vesel; vesel, da ni res, kar se mu je sanjalo.

„Sanjalo se mi je, da sem padel v globoko brezno. Tam pa me je hotel požreti mož, ki je bil ves rdeč, samo brado je imel belo. O mama, to je škrat, ki je ves rdeč, škrat je, škrat!“

Mati so ga mirili. Pokrižali so ga na čelu in pokropili z blagoslovljeno vodo, potem pa šli spat. Tine je pozabil strah in se kmalu zazibal v sladko spanje.

(Dalje.)

Večer.

„O mamica, povejte,
li pot gre do neba,
kjer sanja blede luna,
in zvezdic roj miglja?“

Strašno je to visoko
od zemlje do nebes —
gotovo naše cerkve
je stolpov sto in čez.“

In mamica v naročje
si sinka posadí,
ga v ličece poljubi,
mu to odgovori:

„Prav praviš, sinko dragi,
je stolpov sto in čez
do migljajočih zvezdic,
do jasnih gor nebes.“

A če boš rad ubogal,
potem pa kratka pot
bo enkrat tvoji duši
tja do nebes odtod.

Saj blago, čisto dušo
z doline te solza
kot blisk ponese angel
nad zvezde do Boga.“

J. G.

